

[Stinus.]

meget længere. Lon Nol-regeringen synes også at have indstillet sig herpå. Og hvad Vietnam angår, er det vanskeligt at tro på, at nogen af parterne for alvor skulle være interesseret i en genopblussen af kamphandlingerne.

Et uløst problem udgør spørgsmålet om fanger i Vietnam. Vi kan forstå USAs glæde over, at de amerikanske krigsfanger er kommet hjem, men der er stadig tusindvis af andre fanger i Vietnam, vietnamesiske fanger, hvis skæbne ikke kan være os lige-gyldig. Jeg kan forstå, at deres skæbne også alvorligt bekymrer regeringen, og jeg kan erklære mig tilfreds med udenrigsministerens forsikring om, at regeringen vil gøre alt, hvad der står i dens magt, for at bidrage til en løsning af dette spørgsmål.

Genopbygning af Vietnam må nu være det, der står i centrum, og det er et område, om hvilket vi kun har hørt lidt. Det hænger måske sammen med den opfattelse, som også er almindelig i befolkningen, at der i virkeligheden slet ikke endnu er fred i Vietnam. Kan udenrigsministeren give nærmere oplysninger om, hvad der er sket, og hvad der sker med hensyn til planlægningen af genopbygning i Vietnam og Indokina i det hele taget? Behovet kan ingen være i tvivl om, heller ikke om, at Vietnam står over for genopbygningsopgaver af en helt anden karakter end noget land nogen sinde. Man behøver blot at tænke på de ødelæggelsesmidler, der har været taget i brug. Der er ikke blot tale om en genopbygning af hjem, der er lagt i ruiner, og ødelagte industrier, også naturen er i vid udstrækning lagt øde, og de økologiske virkninger af krigen er næppe bragt til ophør med kamphandlingernes afslutning.

I aftalen om afslutningen af krigen og genoprettelse af freden i Vietnam hedder det bl. a.:

„I overensstemmelse med sin traditionelle politik vil USA yde sit bidrag til at hele krigens sår og til eftertidskrigens genopbygning i Den demokratiske Republik Vietnam og i hele Indokina.“

Vi ved altså, at USA vil deltage i genopbygningen, eller at den amerikanske regering har forpligtet sig hertil, for også på dette område mødes præsident Nixon med modstand fra kongressen. Men der er uaf-

klarede spørgsmål: hvilke former for hjælp har Vietnam — Nord- og Syd- — brug for? Hvordan og ad hvilke kanaler ønsker Nordvietnam at modtage hjælp til genopbygningen? Hvordan ønsker USA at give hjælpen? Hvordan ønsker andre lande at give hjælpen? I communiquet fra det nordiske udenrigsministermøde i marts understreges betydningen af tilrettelæggelsen af en effektiv bistandsindsats. Hvilke skridt er fra dansk, nordisk eller anden side taget til sikring heraf? Til sikring af en koordinering af genopbygningen? På et tidspunkt var der tanker fremme, jeg tror fra canadisk side, om afholdelse af en genopbygningskonference. FN's generalsekretær har tilbudt en FN-indsats, og imens har en række enkeltlande travlt med at hejse deres respektive flag i Vietnam for af egoistiske grunde og i konkurrence med hinanden at fastslå deres solidaritet med det vietnamesiske folk. Afgørende er det, at de midler, der bliver til rådighed for genopbygningen, udnyttes effektivt, og dette sker kun, hvis hjælpen koordineres. Endnu ved vi ikke, om Nordvietnam vil være villig til at lade FN stå for en sådan koordinering.

I Bangladesh har FN til fulde vist, at man magter en sådan opgave. At acceptere et genopbygningsprogram i FN's regie måtte udefra set forekomme den bedste løsning for Nordvietnam, eftersom en sådan international hjælp kunne være med til at cementere den uafhængighed, som Nordvietnam altid har hævdet, af alle stormagter. Men netop derfor er der måske stormagter, som vil være interesseret i at spænde ben for en FN-indsats, også fordi en FN-rolle i genopbygningen af Indokina kunne være det første skridt til en videre fredsbevarende rolle for FN i Sydøstasien. Efter det radikale venstres opfattelse påhvaler der regeringen en pligt til ad alle kanaler at arbejde for en international koordinering af genopbygningsindsatsen i Indokina. Når jeg så stærkt har understreget den rolle, FN kunne spille i denne sammenhæng, skyldes det, dels at FN har det nødvendige apparat til løsningen af en sådan opgave, dels at FN med en efterkrigsindsats i Indokina kunne reparere det image, det indtryk, som i folks bevidsthed er blevet beskadiget på grund af FN's manglende indsats og manglende muligheder for at standse krigen i Indokina. En dansk ind-